

Arrest

nr. 117 172 van 20 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van X en X op 9 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 september 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 23 juni 2010 een asielaanvraag in, waarbij zij verklaarde dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. Via een op 28 juli 2010 gedateerd schrijven diende verzoekster een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.3. Op 9 december 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk wordt verklaard.

1.4. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 30 maart 2011 ten aanzien van verzoekster de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. Op 20 augustus 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 4 september 2013 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekend schrijven van 5 september 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : [S.]

voornaam : [L.]

[...]

nationaliteit : Rusland (Federatie van)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

Op 30 maart 2011 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1.1. In een exceptie werpt verweerder op dat verzoekster geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde

wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

3.1.2. De Raad stelt vast dat verzoekster de schending aanvoert van de artikelen 2, 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en dat voormelde verdragsbepalingen primeren op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling. Er kan daarom niet zonder meer worden gesteld dat verzoekster geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De aangevoerde exceptie wordt verworpen.

3.2. Verweerder betwist daarnaast de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 2, 7, eerste lid, 1° en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2, 3, 8 en 13 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Artikel 62 van de Vreemdelingenwet stelt dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Bovendien stelt de wet dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen eveneens dat de administratie bij het uitoefenen van enige weigering[s]bevoegdheid, en de beslissing verzoekende partijen op te leggen het Rijk te verlaten binnen de zeven dagen is alvast een uitoefening van de weigering[s]bevoegdheid, zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan;

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

[...]

- *Dat het bevel om het land te verlaten dat genomen wordt hetzij alvorens dat een eventueel beroep kan worden ingeleid voor de RVS, hetzij wanneer dit beroep nog lopende is en nog voor dat dit beroep kan behandeld worden, artikel 2, 3 en juncto 13 van het EVRM schendt, vermits in geval van uitvoering van dit bevel het beroep voor de RVS niet meer effectief kan zijn;*
- *Verzoekende partij zal op 10.10.2013 een verzoekschrift inleiden voor de RvV dat er toe strekt de beslissing van de DVZ aangaande de ongegrond verklaarde aanvraag 9 ter, te horen Vernietigen*

- Dat derhalve thans niet met zekerheid tot het besluit kan worden gekomen dat verzoekende partij in geval van te[r]jugkeer geen reëel risico zou lopen voor haar leven of fysieke integriteit
- Dat verzoeker verbod is opgelegd in België te blijven en eveneens in de andere Europese staten van de Schengen ruimte;

Dat het opgelegde verbod verzoekende partij werkelijk tot een burgerlijke dood veroordeel[t], vermits zij nergens nog bescherming kan inroepen en bijgevolg blootstaat voor een repatriëring naar de Russische Federatie, waar zij beweert dat haar leven in gevaar is, terwijl de Rvv zich nog niet definitief heeft uitgesproken nopens de AL DAN NIET GEGRONDHEID INZAKE DE AANVRAAG TOT MEDISCHE REGULARISATIE 9 TER

Dat de genomen beslissing deze situatie helemaal niet in overweging neemt:, Dat de verwerende partij in casu niet met de nodige en voldoende zorgvuldigheid handelde en dat de beslissing tevens de motiveringsplicht schendt vermits geen rekening gehouden werd met de specifieke en persoonlijke situatie van verzoekende partij,

Dat het recht beschermd door artikel 3 onaantastbaar, ongedeerd en absoluut dient te blijven en geen enkele uitzondering duldt ;

Dat het samen met artikel 1, het de Staten een verbod oplegt maar ook een positieve verplichting oplegt, iedere mens te beschermen tegen slechte behandelingen.

« L'Etat où se trouve l'étranger qui fait valoir des griefs défendables doit prendre en considération la situation du pays vers lequel il est susceptible d'être renvoyé (ou d'être contraint de retourner), sa législation, et le cas échéant, les assurances de celui-ci, afin de s'assurer qu'il n'existe pas d'éléments suffisamment concrets et déterminants permettant de conclure qu'il y risquerait un sort interdit par l'article 3 (C.E.S.D.H, 7 mars 2000, T.I./ Royaume uni) ; »

Dat de beslissing bijgevolg niet wettig is gemotiveerd en de gevolgen ervan het evenredigheidsbeginsel schenden ;

Overwegende dat de beslissing verder gemotiveerd wordt door het feit dat verzoekende partij niet in het bezit zou zijn van een geldig paspoort met geldig visum.

Dat de aangegeven reden van de beslissingen bijgevolg de aangehaalde middelen schendt;”

4.1.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat het motief dat aan de basis ligt van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. De voorziene motivering is tevens pertinent en draagkrachtig. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.1.2.2. Daarnaast moet worden geduïd dat de vaststelling van verweerder dat aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend – wat impliceert dat verzoekster in het raam van haar asielaanvraag geen schending van artikel 3 van het EVRM aantoonde – en dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten steun vindt in de aan de Raad voorgelegde stukken. Uit deze stukken blijkt tevens dat verweerder alvorens de bestreden beslissing te nemen een beslissing heeft genomen inzake de aanvraag van verzoekster om, in functie van haar medische problemen, tot een verblijf te worden gemachtigd. Verweerder heeft deze aanvraag op 20 augustus 2013 afgewezen nadat door een door hem aangestelde arts was vastgesteld dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft. Door louter te betogen dat zij van plan was tegen deze beslissing een beroep in te stellen en verweerder het resultaat van de beroepsprocedure niet afwachtte alvorens de in voorliggende zaak bestreden beslissing te nemen toont zij niet aan dat verweerder haar “tot een burgerlijke dood

veroordeelt”, dat haar leven in gevaar wordt gebracht of dat zij in haar land van herkomst dreigt te worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. In dit verband moet daarenboven worden benadrukt dat een beslissing van het bestuur dient te worden vermoed gelijkvormig te zijn met het recht en dat een beroepsprocedure tegen een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen geen schorsende werking heeft.

De beschouwingen van verzoekster laten geenszins toe een schending van de artikelen 2 of 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 of 3 van het EVRM vast te stellen.

4.1.2.3. Verzoekster, die samen met haar kinderen het Belgische grondgebied dient te verlaten, zet verder niet uiteen waarom zij van oordeel is dat artikel 8 van het EVRM werd geschonden, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

4.1.2.4. Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, daarnaast niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoekster voert weliswaar de schending aan van de artikelen 2, 3 en 8 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat zij geen schending van deze verdragsbepalingen aannemelijk maakt.

Een schending van artikel 13 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.1.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

4.1.2.6. Daar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat in casu toepasbaar is, verweerder de verplichting oplegt om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven aan vreemdelingen die in het Rijk verblijven zonder te beschikken over de vereiste binnenkomstdocumenten en niet blijkt dat meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag zouden verhinderen dat toepassing wordt gemaakt van voormelde wetsbepaling kan verzoekster ook niet nuttig verwijzen naar het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel. Deze beginselen spelen immers enkel in de gevallen waarbij het bestuur over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt.

Het eerste middel is, in de mate dat het onvankelijk is, ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2, 7, eerste lid, 1°, 12, tweede lid, 39/70, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 75, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981).

Zij stelt het volgende:

[...]

verweester had een afweging moeten maken tussen de verwijderingsmaatregel en het recht op het gezins- en familieleven en gezondheid, hetgeen niet alleen voortvloeit uit hogere rechtsnormen ; maar tevens uit een specifiek wetsartikel in de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is duidelijk

In de bestreden beslissing wordt geen enkele aandacht besteed aan het leven dat verzoeker alhier in België heeft opgebouwd en wordt ook geen rekening gehouden met zijn gezondheidstoestand.”

4.2.2.1. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Aangezien verweerder voorafgaand aan het nemen van de in casu bestreden beslissing een ten gronde beslissing heeft genomen inzake verzoeksters aanvraag om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd kan verzoekster niet voorhouden dat verweerder heeft nagelaten de door haar aangevoerde medische problematiek in aanmerking te nemen. Er blijkt evenmin dat verweerder geen aandacht heeft gehad voor het hoger belang van de minderjarige kinderen van verzoekster en haar gezins- en familieleven. De minderjarige kinderen van verzoekster worden immers expliciet vermeld op de beslissing die verzoekster werd betekend en er wordt niet aannemelijk gemaakt dat het niet in het hoger belang van deze minderjarigen is om de ouder bij wie zij verblijven te vergezellen wanneer deze het grondgebied van Rijk dient te verlaten. Nu geen van de gezinsleden van verzoekster over een verblijfsrecht in het Rijk beschikt en zij samen België kunnen verlaten kan ook niet worden gesteld dat verweerder door de bestreden beslissing te nemen het gezins- of familieleven van verzoekster in het gedrang bracht.

Artikel 74/13 voorziet voorts niet in enige (aanvullende) formele motiveringsplicht en bij de bespreking van het eerste middel werd reeds vastgesteld dat in de bestreden beslissing een pertinente en draagkrachtige motivering werd opgenomen.

Verzoekster toont met haar uiteenzetting geen schending aan van de artikelen 62 of 74/13 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

4.2.2.2. Er moet tevens worden herhaald dat het instellen van een beroep bij de Raad tegen een beslissing waarbij een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard geen schorsende werking heeft en niet tot gevolg heeft dat verweerder tijdens de termijn waarover verzoekster beschikt om deze beslissing aan te vechten geen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten kan nemen. Verzoekster toont met haar beschouwingen dan ook niet aan dat verweerder artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

4.2.2.3. Artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen worden uitgevoerd.”

Deze bepaling is opgenomen in Titel Ibis, hoofdstuk 5, afdeling II, onderafdeling I van de Vreemdelingenwet en geldt voor de beroepen met volle rechtsmacht tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Aangezien geen dergelijk beroep hangende was op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen kan verzoekster niet nuttig naar deze bepaling verwijzen. Deze bepaling verhindert daarenboven niet dat verweerder een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten neemt, doch beperkt slechts de mogelijkheden van de tenuitvoerlegging van een dergelijk bevel.

4.2.2.4. Verzoekster zet in haar tweede middel voorts niet op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen waarom zij van oordeel is dat de artikelen 2 en 12, tweede lid van de Vreemdelingenwet en artikel 75, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 zijn geschonden, zodat deze onderdelen van het middel bij gebrek aan de vereiste toelichting onontvankelijk zijn.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-

betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK